

Povzbuzení: 182. Morální odvaha v době krize

Povzbuzení

Žena skanduje během pietní smuteční akce za Alexe Prettiho v budově Veterans Affairs New York Harbor Healthcare System ve čtvrtek 29. ledna v New Yorku. (Foto: Derek French / SOPA Images/Sipa USA) (Sipa via AP Images)

Morální odvaha v době krize

Dnes je 59. den federální okupace mého rodného města Minneapolis. Zažila jsem jich 58. A dovoluji vám, abych vám řekla, co jsem za těchto 58 dní viděla a zažila:

- Třikrát na mě byl použit slzný plyn nebo pepřový sprej, dvakrát z toho, když jsem měla na sobě kněžský límec.
- Agenti ICE do mě strkali, izolovali mě a posmívali se mi, a to i na Štědrý den.
- Modlila jsem se nad autem Renee Goodové, airbag spolujezdce byl stále nafouklý a poznamenaný její smrtí.

- Jakmile jsem se dozvěděla tu zprávu, uběhla jsem tři bloky od domova k místu, kde byl Alex Pretti zastřelen. Setkali se s maskovanými muži ozbrojenými k boji. Odtlačili mě z místa činu a o chvíli později se na nás vrhli se slzným plynem a omračujícími granáty.
- Nabídla jsem pastorační péči dvěma přátelům, kteří byli svědky vraždy. Jeden z nich se nemohl přestat třást ani sepsat souvislou větu.
- Už několik sousedů mi bylo uneseno od rodin a zmizelo; jiní neopustili svůj domov celé týdny. Pečovala jsem o mladé lidi kolem dvaceti let, které napadla policie ICE, a radila jsem kolegům duchovním, kteří si schovávají věřící před stranou policie ICE.
- A jen před pár dny mě nachytali pravicoví agitátoři, kteří se infiltrovali do nočního léčebného prostoru, který jsem organizovala pro naše komunitní pečovatele v první linii.

Jsem jedna z osob v Minneapolis, bílá duchovní. Toto jsou některé z mých zkušeností. Existuje mnoho lidí, kteří zažili mnohem horší věci.

Rodina a přátelé Renee Goodové, Alexe Prettiho a Victora Manuela Diaze, obyvatele Minneapolitanu, který zemřel ve vazbě ICE v Texasu. Moji sousedé imigranti, moji černoši a hnědí sousedé, včetně těch, kteří jsou původními obyvateli Ameriky – ti samozřejmě tomuto druhu státního násilí nejsou cizí (my bílí začínáme pociťovat to, s čím tolik lidí žije celý život: vědomí, že federální vláda a její bezpečnost představují smrtelnou hrozbu, která terorizuje). A přesto... je to akutní úroveň, která se nám všem zdá mimořádná. Tolik z nás zažívá příznaky traumatu: dysregulace nervového systému, nespavost, rychlá řeč, zapomnětlivost.

„Mnozí z nás zažívají příznaky traumatu: dysregulaci nervového systému, nespavost, rychlou řeč, zapomnětlivost.“

Pro ty z vás, kteří nezažili dlouhodobý státní terorismus, je to trochu jako pocit akutního zármutku.

Takže toto je kontext, snímek.

Ale chci se dostat k té části o odvaze. A nebudu mluvit o své vlastní odvaze. Chci nabídnout ódu na odvahu svých sousedů. Přála bych si, abyste to mohli vidět sami, zblízka. Protože, lidi, je to krásná věc.

Vypadá to takto: Padesátiletá bílá luteránská hokejová matka žijící na předměstí jede s pětadvacetiletým radikálním socialistickým queer veganem míšené rasy na sedadle spolujezdce a sleduje je ICE ve svém Subaru.

Silným minnesotským přízvukem hlásí dispečerovi jejich pohyby – hlasem, který často zůstává klidný a vyrovnaný, i když je vozidlo ICE obkličuje, jede nevyzpytatelně nebo je vede k jejich domovům, a pak vystoupí a fotí je, aby se je pokusila zastrašit. A pak další den je tam zase dokola.

Jsou to obyvatelé Minnesoty, kteří při prvním zvuku hvízdání vybíhají ze svých domovů, ozbrojeni pouze vlastními pištalkami, aby se postavili těžce ozbrojeným, maskovaným násilníkům, kteří jsou nevyčvičení a sami nemají dostatečnou regulaci.

Obyvatelé Minnesoty si velmi dobře uvědomují, že tito agenti jsou schopni nás napadnout a dokonce i zabít. Vědí, že někteří z těchto agentů nás považují za méněcenné lidi a věří, že budou chráněni před jakýmikoli následky za své zneužívání a porušování zákona, protože doposud byli chráněni.

Jsou to malé hispánské děti, které mávají ze svých půdních oken, kde se schovávaly, a mávají nám všem na ulicích dole. Některé dokonce vycházejí na balkon s cedulemi napsanými pastelkami s nápisem „ICE VEN“. Posíláme si pusinky a zpíváme jim.

Jsou to průměrní obyvatelé Minnesoty v pěti vrstvách oblečení, včetně jedné zářivě žluté bezpečnostní vesty, stojící na rohu ulice na konci mého bloku, nebo před mešitami během pátečních modliteb, či před školkami a školami, kteří hodiny v mrazivém počasí o -25 stupňů Celsia sledují agenti ICE, kteří se snaží ublížit jejich sousedům, připraveni zavolat posily, vytáhnout telefony a v případě potřeby začít nahrávat.

Nebo ti ostatní, kteří vozí zranitelné sousedy na ranní směnu ve 4 hodiny ráno nebo rozvázejí potraviny čtyři hodiny v kuse do domů v celé metropolitní oblasti.

Mohla bych pokračovat donekonečna. Existuje tolik příkladů morální odvahy mých milovaných, statečných a rozmanitých minnesotských sousedů - lidí, kteří nejsou ničím výjimeční, jen taková pokorná sůl země ze Středozápadu, ale jsou nebojácnější než kdokoli, koho jsem kdy potkala.

Proč? Jak se k tomu dostali?

„Jak se k tomu dostali? Láska. To je vše. Nic víc ani míň než to.“

Láska. To je vše. Nic víc ani míň než to. Jsme do sebe tak zamilovaní a máme rádi naši krásnou a rozmanitou komunitu právě teď v Minneapolis - v celé naší multináboženské a multirasové nádheře. Toto je domov uprchlíků, imigrantů a domorodých obyvatel.

Jistě, školení, kterých se zúčastnilo asi 30 000 z nás, takže víme, že máme zákonná práva dokumentovat jednání agentů ICE, nám pomáhají. A ano, vědomí, že máme přístup k právníkům a zdravotníkům, kteří jsou připraveni pomoci, nám také posiluje páteř. Víme, že pokud nás zadrží, komunita se rychle zmobilizuje, aby nás dostala ven. To pomáhá.

Ale ve skutečnosti to nakonec není to, co je naším skutečným zdrojem odvahy. Protože ani tohle momentálně není zárukou. Právní stát je prchavý. ICE brání zdravotníkům v tom, aby se na místě dostali k těm, kterým ublížili. Znalost našich práv neznamena, že budou respektována. Naše práva jsou porušována každou hodinu.

Nakonec, zdrojem naší statečnosti je prostě Láska. Milujeme se navzájem. Doslova si chodíme kolem a říkáme si, že se milujeme, že se chráníme a že se budeme navzájem bránit - každý, bez ohledu na rasu, náboženství nebo občanství, bez ohledu na to, kolik nám vláda hází, s vědomím, že nás může zabít víc. Protože milujeme své bližní.

A když vidíme sílu této lásky - projevující se v tom, jak vroucně se o sebe navzájem staráme - když vidíme, o kolik silnější nás činí individuálně i kolektivně, silnějšími než síly nenávisti a násilí, které se na nás uvolňují: nevěřím, že láska je všemohoucí, protože o ní svědčí Písmo. Věřím tomu, protože ji vidím každý den ve svém sousedství. A tato projevená pravda je to, co nás činí statečnými. Takový druh lásky je nezlomný a vzdorovitý.

Zvítězíme.

Susie Haywardová

[Baptist News Global](#)

Susie Haywardová

Susan Hayward

Susie Haywardová slouží jako kazatelka spravedlnosti a vzdělávání v Creekside UCC v jižním Minneapolis a je vedoucí v rámci MARCH (Multifaith, Anti-Racism, Change and Healing - vícenáboženská organizace, boj proti rasismu, změna a uzdravení).

Autorka pronesla tento komentář na konferenci „Společně pro demokracii“ ve Washingtonu, D.C., ve čtvrtek 29. ledna.

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)